

Martin Štrkolec

Uniuersytet Pavla Jozefa Šafárika w Koszycach

ORCID: 0000-0001-6184-116X

**NEUDELENIE ALEBO SPÄŤVZATIE SÚHLASU
POŠKODENÉHO S TRESTNÝM STÍHANÍM –
SÚKROMNOPRÁVNE PRELOMENIE ZÁSADY OFICIALITY
A ZÁSADY LEGALITY****Úvod**

Zásada oficiality predstavuje v trestnom konaní vedúcu právnu ideu, podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd vykonávajú všetky procesné úkony *ex officio*, a to v záujme spoločnosti na dosiahnutí účelu trestného konania¹. Z uvedenej zásady pre spomínané orgány verejnej moci vyplýva povinnosť vykonať konkrétny procesný úkon, ak sú pre jeho vykonanie splnené zákonné podmienky a spravidla od jeho vykonania nemôžu upustiť z dôvodu, že si to jednotlivé osoby neželajú, respektíve z dôvodu, že vykonanie procesného úkonu by bolo neúčelné. Ustanovenie § 2 ods. 6 zákona č. 301/2005 Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) vymedzuje v rámci zásady oficiality taktiež požiadavku prednostného vybavovania väzobných trestných vecí, keď podľa jeho zákonnej dikcie: „Ak tento zákon neustanovuje inak, orgány činné v trestnom konaní a súdy konajú z úradnej povinnosti. Väzobné veci sú povinné vybavovať prednostne a urýchlene. Na obsah petícií zasahujúcich do plnenia týchto povinností orgány činné v trestnom konaní ani súd neprihliadajú“.

I keď zásadu oficiality niektorí autori zaraďujú medzi zásady začatia trestného konania², je možné konštatovať, že zaradenie tejto zásady medzi všeobecné zásady trestného konania³, ktoré sa vzťahujú tak na jeho predsúdnu, ako aj súdnu

¹ Predložený príspevok vznikol s podporou a je výstupom riešenia výskumného projektu APVV-16-0362 „Privatizácia trestného práva – hmotnoprávne, procesnoprávne, kriminologické a organizačno-technické aspekty“.

² Bližšie pozri napr.: J. Ivor, P. Polák, J. Záhora, *Trestné právo procesné I*, Bratislava 2017, s. 52.

³ Bližšie pozri napr.: J. Olej, S. Romža, P. Čopko a kol., *Trestné právo procesné*, Košice 2013, s. 16.

časť je odôvodniteľné najmä zákonnou dikciou ustanovenia § 2 ods. 6 Trestného poriadku, podľa ktorého majú povinnosť vykonávania procesných úkonov z úradnej povinnosti nielen orgány činné v trestnom konaní, ale aj súdy. Normatívnym vyjadrením zásady oficiality je možné odlíšiť charakter trestného konania od civilného procesu, ktorý sa v zásade spravuje dispozičnou zásadou. Kým civilnou žalobou, respektíve návrhom na začatie civilného procesu je možné disponovať⁴, a taktiež vziať ju za podmienok zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Civilný sporový poriadok“) späť⁵, podané trestné oznámenie Trestný poriadok *de lege lata* späť-vziať neprípúšťa. Aj keď v laickej verejnosti prevláda názor, že podané trestné oznámenie je možné vziať kedykoľvek späť, jedná sa o „princiipiálne nepochopenie účelu trestného konania, ktoré je však medzi verejnosťou rozšírené“⁶.

Ustanovenie § 2 ods. 5 Trestného poriadku upravuje zásadu legality, ktorá je dôsledkom zásady oficiality pre moment začatia trestného stíhania, podľa normatívnej dikcie ktorej: „Prokurátor v trestnom konaní zastupuje štát. Ak tento zákon, medzinárodná zmluva vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom (ďalej len «medzinárodná zmluva») alebo rozhodnutie medzinárodnej organizácie, ktorým je Slovenská republika viazaná, neustanovuje inak, prokurátor je povinný stíhať všetky trestné činy, o ktorých sa dozvedel“. Povinnosť stíhať všetky trestné činy, o ktorých má vedomosť, má podľa ustanovení § 196 a nasl. Trestného poriadku taktiež policajt, aj keď táto jeho povinnosť nevyplýva priamo zo zákonného znenia zásady legality. Podľa nášho názoru je však aj napriek uvedenému možné aplikovať obsah normatívnej úpravy zásady legality taktiež na procesnú činnosť policajta, keďže sa jedná o orgán verejnej moci, ktorý je v predsúdnej časti trestného konania vo vzťahu k prokurátorovi procesne subordinovaný⁷.

Vzhľadom k vnútornej prepojenosti a obsahovému dopĺňaniu sa vyššie citovaných základných zásad trestného konania, možno týmto zásadám priradiť spoločného menovateľa predstavujúceho obligatórnu výnimku z ich zákonnej dikcie, ktorým je neprípustnosť trestného stíhania vymedzená v ustanovení § 9 Trestného poriadku. V citovanom ustanovení Trestného poriadku sú vymedzené dôvody, ktoré predstavujú obligatórnu prekážku uplatňovania zásady oficiality a zásady legality v trestnom konaní. Jedným z týchto dôvodov je aj neudelenie, respektíve späťvzatie súhlasu poškodeného v prípadoch, ak sa takýto súhlas na začatie a následné vedenie trestného stíhania vyžaduje. Podľa ustanovenia § 9 ods. 1 písm. f) Trestného poriadku je totiž trestné stíhanie neprípustné „ak je trestné stíhanie podmienené súhlasom poškodeného a nebol súhlas daný alebo bol vzatý späť“.

⁴ Bližšie pozri: Ustanovenia § 139 a nasl. Civilného sporového poriadku.

⁵ Bližšie pozri: Ustanovenia § 144 a nasl. Civilného sporového poriadku.

⁶ L. Kurilovská, *Základné zásady trestného konania. Účel a základná limitácia*, Šamorín 2013, s. 51.

⁷ Bližšie pozri: Ustanovenie § 230 Trestného poriadku.

Z uvedených dôvodov zastávame názor, že neudelenie, respektíve späťvzatie súhlasu poškodeného s trestným stíhaním predstavuje súkromné prelomenie zásady oficiality a zásady legality v trestnom konaní, keďže dispozícia s trestným stíhaním je za splnenia určitých hmotnoprávných a procesných podmienok zverená do rúk osobe odlišnej od orgánov verejnej moci, tzn. súkromnoprávnemu subjektu trestného konania. V ďalších častiach tohto článku sa preto zameriame na legislatívne a aplikačné problémy týkajúce sa inštitútu súhlasu poškodeného s trestným stíhaním, a to tak s dôrazom na vymedzenie jeho podstaty, normatívnej úpravy, a to vrátane hmotnoprávných a procesných podmienok jeho uplatňovania.

Neudelenie alebo späťvzatie súhlasu poškodeného ako dôvod neprípustnosti trestného stíhania v právnom poriadku Slovenskej republiky

Inštitút súhlasu poškodeného s trestným stíhaním bol do zákona č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom (trestný poriadok) zakotvený zákonom č. 178/1990 Zb., ktorý do jeho normatívneho znenia vložil úplne nové ustanovenie § 163a, podľa ktorého odsekov 1 a 3: „Trestné stíhanie pre trestné činy násilia proti skupine obyvateľov a proti jednotlivcovi podľa § 197a, ohovárania podľa § 206, neposkytnutia pomoci podľa § 207 a 208, poškodzovania cudzích práv podľa § 209, ublíženia na zdraví podľa § 221, 223 a 224, ohrozovania pohlavnou chorobou podľa § 226, krádeže podľa § 247, sprenevery podľa § 248, neoprávneného používania cudzej veci podľa § 249, podvodu podľa § 250, podielníctva podľa § 251 a 252, úžery podľa § 253, zatajenia veci podľa § 254, porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 255, poškodzovania veriteľa podľa § 256 a poškodzovania cudzej veci podľa § 257 Tr. zák., proti tomu, kto je vo vzťahu k poškodenému príbuzným v priamom pokolení, jeho súrodencom, osvojiteľom, osvojencom, manželom alebo druhom a trestné stíhanie pre trestný čin znásilnenia podľa § 241 ods. 1 proti tomu, kto je vo vzťahu k poškodenému manželom alebo druhom, možno začať a už v začatom trestnom stíhaní pokračovať iba so súhlasom poškodeného. Ak je poškodených jedným skutkom niekoľko, postačí súhlas len jedného z nich. (...) Ak poškodený nepredloží svoje vyjadrenie prokurátorovi, vyšetrovateľovi alebo vyhládávaciemu orgánu písomne, zaznamenaná sa jeho obsah do protokolu. Súhlas s trestným stíhaním môže poškodený výslovným vyhlásením vziať kedykoľvek späť, a to až do doby, než sa odvolací súd odoberie na záverečnú poradu”, pričom podľa ustanovenia § 163a ods. 2 zákona č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom (trestný poriadok) účinným v znení citovanej novelizácie od 1.7.1990 sa ustanovenie o súhlase poškodeného nepoužilo, ak takým činom bola spôsobená smrť. Citované ustanovenia zákona

č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom (trestný poriadok) boli až na nepatrné modifikácie platné a účinné do rekodifikácie trestného práva procesného prostredníctvom Trestného poriadku, teda do 31.12.2005.

Opierajúc sa o názory českej vedy trestného práva⁸ odzrkadľujúce účel zakotvenia citovaného ustanovenia do zákona č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom (trestný poriadok) je možné ustáliť, že zavedenie inštitútu súhlasu poškodeného s trestným stíhaním do spoločného česko- slovenského právneho poriadku vychádzalo z viktimologických poznatkov, podľa ktorých sa za určitých okolností obeť trestného činu radšej zmieri s následkami trestného činu, ako by mala podstúpiť nežiadúci záujem verejnosti, médií, ako aj stresujúcemu vyšetrovaniu a následnému súdnemu procesu, v ktorom by spravidla dochádzalo k ujme jej blízkej osoby, na ktorú môže byť navyiac citovo alebo majetkovo naviazaná⁹. Po prijatí nového Trestného poriadku došlo s účinnosťou od 1.1.2006 k zakotveniu inštitútu súhlasu poškodeného s trestným stíhaním, a to v jeho ustanoveniach § 211 a § 212. Dôvodová správa k novému Trestnému poriadku je vo vzťahu k citovaným ustanoveniam pomerne stručná, keď sa obmedzuje na konštatovanie, že „Výnimka zo zásady oficiality, resp. legality spočívajúca v dispozičnom práve poškodeného vzťahujúcom sa na celé trestné konanie, zavedená do trestného práva procesného v roku 1990 sa v podstate preberá. V súlade s poslednou vládnuou novelou Trestného poriadku sa súhlas poškodeného nebude vyžadovať pri trestných činoch typických pre domáce násilie“¹⁰. Nepochybným však ostáva, že uvedený inštitút reprezentuje určité riešenie kolízie verejného záujmu na trestnom stíhaní určitej osoby a záujmu poškodeného na tomto procesnom postupe¹¹.

Ako už bolo vyššie uvedené súčasné znenie normatívnych podmienok súhlasu poškodeného ako dôvodu neprípustnosti trestného stíhania vymedzuje Trestný poriadok vo svojom znení ustanovenia § 211 ods. 1 nasledovným spôsobom: „Trestné stíhanie pre trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 157 a 158, ohrozovania pohlavnou chorobou podľa § 167, neposkytnutia pomoci podľa § 177 a 178, porušovania domovej slobody podľa § 194, ochrany súkromia v obydľi podľa § 194a, porušovania tajomstva prepravovaných správ podľa § 196 a 197, krádeže podľa § 212, sprenevery podľa § 213, neoprávneného užívania cudzej veci podľa § 215, neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 216 a 217, neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo nebytovému priestoru podľa § 218,

⁸ Relevantnosť a použiteľnosť týchto záverov je daná najmä skutočnosťou, že inštitút súhlasu poškodeného bol v čase svojho zakotvenia vzhľadom k spoločnému česko- slovenskému právnomu poriadku prijímaný spoločne pre územie súčasnej Českej aj Slovenskej republiky.

⁹ Bližšie pozri: J. Jelínek, *Trestní stíhání se souhlasem poškozeného* [in:] *Poškozený trestným činom a obeť trestných činov, možnosti posilňovania ich procesných oprávnení*, ed. S. Romža, Košice 2018, s. 10.

¹⁰ Dôvodová správa k Trestnému poriadku prístupná na: <https://www.epi.sk/dovodova-sprava/Dovodova-sprava-k-zakonu-c-301-2005-Z-z.htm> (28.10.2019).

¹¹ P. Šámal et. al., *Trestní řád II. § 157–314s. Komentář*, Praha 2013, s. 2116 a nasl.

neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku, elektronických peňazí alebo inej platobnej karty podľa § 219, podvodu podľa § 221, podielníctva podľa § 231 a 232, úžery podľa § 235, zatajenia veci podľa § 236, porušovania povinností pri správe cudzieho majetku podľa § 237 a 238, poškodzovania veriteľa podľa § 239, zvýhodňovania veriteľa podľa § 240, poškodzovania cudzej veci podľa § 245 a 246, poškodenia a zneužitia záznamu na nosiči informácií podľa § 247, porušovania autorského práva podľa § 283, krivého obvinenia podľa § 345, nebezpečného prenasledovania podľa § 360a, ohovárania podľa § 373, poškodzovania cudzích práv podľa § 375 Trestného zákona proti tomu, kto je vo vzťahu k poškodenému osobou, voči ktorej by mal poškodený ako svedok právo odoprieť výpoveď, ako aj pre trestný čin opilstva podľa § 363 Trestného zákona, ak inak vykazuje znaky skutkovej podstaty niektorého z týchto trestných činov, možno začať a v už začatom trestnom stíhaní pokračovať iba so súhlasom poškodeného. Ak je poškodených jedným skutkom niekoľko, stačí súhlas len jedného z nich“.

Následne v ustanovení § 211 ods. 2 Trestného poriadku tento vymedzuje negatívne podmienky aplikácie súhlasu poškodeného spôsobom, že ustanovenie § 211 ods. 1 Trestného poriadku sa nepoužije, ak takým činom bola spôsobená smrť alebo poškodeným je štát, obec, vyšší územný celok, právnická osoba s majetkovou účasťou štátu alebo právnická osoba, ktorá hospodári s verejnými financiami. V ustanovení § 212 Trestný poriadok vymedzuje formy možného udelenia súhlasu poškodeného; možnosti jeho späťvzatia; možnosti jeho znovu udelenia v prípadoch, ak už raz bolo jeho udelenie odopreté alebo ak už skôr došlo k jeho späťvzatiu; ako aj zákonnú fikciu jeho udelenia v špecifických prípadoch¹². Zákonom stanovená možnosť dispozície poškodeného s trestným stíhaním po splnení hmotnoprávnych a procesných podmienok je nespochybniteľným prejavom privatizácie trestného práva v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky¹³. V ďalších častiach predloženého článku prinesieme hlbšie zamyslenie sa nad jednotlivými hmotnoprávnymi a procesnými podmienkami pre aplikáciu inštitútu súhlasu poškodeného s trestným stíhaním vrátane návrhov de lege ferenda.

Hmotnoprávne podmienky uplatňovania súhlasu poškodeného s trestným stíhaním- legislatívne a aplikačné problémy

Za elementárnu hmotnoprávnu podmienku aplikácie inštitútu súhlasu poškodeného s trestným stíhaním možno označiť taxatívny výpočet trestných činov uvedený v súčasnom normatívnom znení ustanovenia § 211 ods. 1 Trestného poriadku, pre spáchanie ktorých je možné trestné stíhanie začať a už v začatom

¹² Bližšie pozri: Ustanovenia § 212 ods. 1 až 5 Trestného poriadku.

¹³ Bližšie pozri: J. Pipek, *Oficiální nebo dalekosáhlé privatizované trestní řízení*, „Právník“ 2000, č. 12, s. 1144 a nasl.

trestnom stíhaní pokračovať iba s explicitným súhlasom poškodeného. Zákon č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom (trestný poriadok) v znení zákona č. 178/1990 Zb. vo svojom ustanovení § 163a vymedzoval taxatívny výpočet dvadsať jeden trestných činov, pre stíhanie ktorých sa súhlas poškodeného vyžadoval, vyhlásené znenie rekodifikovaného Trestného poriadku obsahovalo vo svojom ustanovení § 211 ods. 1 taxatívny výpočet dvadsiatich siedmich súhlasom poškodeného podmienených trestných činov, pričom súčasné znenie ustanovenia § 211 ods. 1 Trestného poriadku v znení ostatnej novely zákonom č. 214/2019 Z.z. účinnnej od 1.8.2019 obsahuje taxatívny výpočet už tridsiatich štyroch týchto trestných činov.

Podľa dôvodovej správy k zákonu č. 214/2019 Z.z., prostredníctvom ktorého došlo k ostatnej novelizácii taxatívneho výpočtu trestných činov uvedených v ustanovení § 211 ods. 1 Trestného poriadku: „V praxi sa viackrát stalo, že pomocou bankomatovej karty vlastné dieťa vybralo rodičovi neoprávnene z účtu peniaze a rodič v čase, keď ešte nevedel, kto je páchatel', podal trestné oznámenie, no následne sa vo vyšetrovaní domáhal zastavenia trestného stíhania, čo však doteraz nebolo možné. Predkladateľ tu poukazuje aj na analógiu pri obdobnom konaní vlastného dieťaťa, ktoré je posúdené napr. ako trestný čin krádeže podľa § 212, sprenevery podľa § 213, neoprávneného používania cudzej veci podľa § 215 alebo neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 216, kde sa súhlas poškodeného vyžaduje. Z uvedeného dôvodu sa preto navrhuje do výpočtu trestných činov v § 211 doplniť aj trestný čin neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku, elektronických peňazí alebo inej platobnej karty podľa § 219 Trestného zákona. Taktiež sa navrhuje okruh trestných činov uvedených v § 211 Trestného poriadku rozšíriť aj o trestný čin porušovania domovej slobody podľa § 194 Trestného zákona, trestný čin ochrany súkromia v obydli podľa § 194a Trestného zákona, trestný čin porušovania tajomstva prepravovaných správ podľa § 196 a § 197 Trestného zákona a trestný čin neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo nebytovému priestorov podľa § 218 Trestného zákona. V praxi napr. dochádza často k súbehu trestných činov krádeže s trestným činom porušovania domovej slobody, pri ktorých poškodený vo vzťahu ku trestnému činu krádeže podľa § 212 Trestného zákona využije oprávnenie v zmysle § 211 Trestného poriadku nedaním súhlasu na trestné stíhanie, ktorý sa však nedá aplikovať na zbiehajúci trestný čin porušovania domovej slobody podľa § 194 Trestného zákona“¹⁴. Z doposiaľ uvedeného je zrejmé, že zákonodarca prostredníctvom nedávnej novelizácie ustanovenia § 211 ods. 1 Trestného poriadku do jeho normatívneho znenia doplnil šesť trestných činov, pričom s vyššie uvedenými dôvodmi ostatnej novelizácie citovaného ustanovenia Trestného poriadku sa viac či menej možno stotožniť.

---

¹⁴ Dôvodová správa k zákonu č. 214/2019 Z.z. prístupná na: <https://www.nrsr.sk/web/Dynamic/DocumentPreview.aspx?DocID=465795> (28.10.2019).

U jednotlivých autorov trestnoprávnej doktríny je možné vo vzťahu k taxatívne-
mu výpočtu ustanovenia § 211 ods. 1 Trestného poriadku, ako aj k taxatívne-
mu výpočtu § 163a ods. 1 zákona č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom (trestný
poriadok) v znení zákona č. 178/1990 Zb. vnímať viaceré výhrady. V prvom rade
je citovaným ustanoveniam vyčítaná určitá chaotickosť, náhodilosť, nepremysle-
nosť, respektíve nekonzistentnosť tejto právnej úpravy, keď ani dôvodové správy
k citovaným ustanoveniam trestnoprocesných kódexov¹⁵ neprinášajú bližší náhľad
na akýsi kľúč, ktorým sa zákonodarca pri zaraďovaní jednotlivých trestných činov
do ich taxatívnej enumerácie spravoval¹⁶. S uvedenými názormi jednotlivých auto-
rov sa možno bezvýhradne stotožniť, pričom poukázať je potrebné najmä na tu sku-
točnosť, že medzi taxatívnym výpočtom ustanovenia § 211 ods. 1 Trestného poriad-
ku sa nachádzajú tak nedbanlivostné trestné činy, ako aj úmyselné trestné činy
a z hľadiska typovej závažnosti trestných činov tak zločiny, prečiny, ako aj obzvlášť
závažné zločiny. Jedným dychom je možné uviesť, že takýto výpočet trestných
činov bez ohľadu na formu zavinenia, ako aj bez ohľadu na ich spoločenskú ne-
bezpečnosť je už aj bez ďalšieho spôsobilý vyvolať určité pochybnosti o svojej
legitimitate a racionálnosti.

Taxatívny výpočet trestných činov, pre spáchanie ktorých je možné trestné
stíhanie začať a už v začatom trestnom stíhaní pokračovať iba s explicitným
súhlasom poškodeného sa v historickom kontexte od svojho zakotvenia zákonom
č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom (trestný poriadok) v znení zákona
č. 178/1990 Zb. až do súčasného znenia Trestného poriadku v určitom smere mo-
difikoval, nadpolovičná väčšina trestných činov v ňom obsiahnutých však ostala
totožná. V uvedenom smere je možné vyzdvihnúť určitú kontinuitu právnej úpravy
týkajúcej sa inštitútu súhlasu poškodeného s trestným stíhaním. Za najvýraznejší
rozdiel medzi jeho pôvodnou a súčasnou právnou úpravou možno považovať, že
z pôvodného výpočtu trestných činov bolo vypustené dispozičné právo poško-
deného s trestným stíhaním v prípade trestného činu znásilnenia. S uvedeným kro-
kom slovenského zákonodarcu sa možno stotožniť aj v kontexte názoru J. Jelínka,
podľa ktorého zaradenie tohto trestného činu do výpočtu trestných činov so súhla-
som poškodeného nie je správne¹⁷. Pri trestnom čine znásilnenia bola však v minu-
losti užšie vymedzená procesná podmienka súhlasu poškodeného, kde pri trestnom
čine znásilnenia disponovala trestným stíhaním iba tá žena, ktorá bola týmto trest-
ným činom poškodená zo strany svojho manžela, respektíve druha.

Na druhej strane je možné poukázať na (za určitých okolností- pozn. autora)
spoločensky akceptovateľné spolužitie osoby staršej ako 15 rokov veku s osobou
mladšou ako 15 rokov veku, pri ktorom spravidla môže dochádzať ku konzum-

¹⁵ S výnimkou dôvodovej správy k zákonu č. 214/2019 Z.z., ktorú sme vyššie citovali.

¹⁶ Bližšie pozri napr.: J. Jelínek, *Trestní stíhaní se souhlasem poškozeného*, s. 14, a taktiež *idem*,
Trestní stíhaní se souhlasem poškozeného – bilance a perspektivy, „Kriminalistika“ 1996, č. 4, s. 302 a nasl.

¹⁷ Bližšie pozri napr.: J. Jelínek, *Trestní stíhaní se souhlasem poškozeného*, s. 18.

movaniu tohto vzájomného spolužitia. Aj napriek skutočnosti, že v načrtnutom prípade medzi sebou zúčastnené osoby môžu pociťovať pomerne veľký stupeň vzájomného zamilovania, vonkajších, či vnútorných citov, vrátane emocionálnej odkázanosti, poškodená, respektíve poškodený trestným činom sexuálneho zneužívania podľa ustanovenia § 201 zákona č. 300/2005 Z.z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) nedisponuje trestným stíhaním, ale toto sú orgány činné v trestnom konaní povinné začať a v začatom trestnom stíhaní pokračovať *ex officio*. *De lege ferenda* by tak za určitých okolností bolo možné uvažovať o zaradení trestného činu sexuálneho zneužívania podľa ustanovenia § 201 Trestného zákona do taxatívneho výpočtu ustanovenia § 211 ods. 1 Trestného poriadku v prípade, ak by poškodenou, respektíve poškodeným týmto trestným činom bol ich životný partner, ktorého ujmu by osoba poškodeného právom pociťovala ako ujmu vlastnú.

Pri bližšej analýze osobitnej časti Trestného zákona je možné zamyslieť sa nad skutočnosťou, že v rámci taxatívneho výpočtu ustanovenia § 211 ods. 1 Trestného poriadku *de lege lata* absentuje napríklad trestný čin poškodenia zdravia podľa ustanovenia § 162 Trestného zákona, a to aj napriek skutočnosti, že sa jedná o nedbanlivostný trestný čin; trestný čin šírenia nebezpečnej nákazlivej ľudskej chodoby podľa ustanovenia § 164 Trestného zákona, a to aj napriek skutočnosti, že sa jedná o nedbanlivostný trestný čin; ohrozovania vírusom ľudskej imunodeficiencie podľa ustanovenia § 166 Trestného zákona, a to aj napriek skutočnosti, že sa jedná o nedbanlivostný trestný čin, pričom z hľadiska spoločenskej závažnosti obdobný trestný čin ohrozovania pohlavnou chorobou podľa ustanovenia § 167 Trestného zákona je explicitne enumerovaný v predmetnom ustanovení Trestného poriadku. Z totožných dôvodov je možné namietat' taktiež absenciu trestných činov ohrozovania zdravia závadnými potravinami a inými predmetmi podľa ustanovení § 168 a § 169 Trestného zákona, a taktiež trestného činu ohrozovania zdravia nepovolenými liekmi, liečivami a zdravotníckymi pomôckami podľa ustanovenia § 170 Trestného zákona.

Z pohľadu trestných činov proti rodine a mládeži, by sme *de lege ferenda* mohli pripustiť tiež zaradenie trestného činu zanedbania povinnej výživy podľa ustanovenia § 207 Trestného zákona medzi trestné činy, ktorých trestné stíhanie spadá do dispozície poškodeného, keďže osoba poškodeného je na osobu páchatel'a tohto trestného činu spravidla silno majetkovo naviazaná, čo v podstate vyplýva zo samotnej podstaty jeho zaradenia pod skutkové podstaty trestných činov vymedzené v osobitnej časti trestného zákona. Obdobne by bolo vhodné *de lege ferenda* uvažovať o zaradení trestného činu nevyplatenia mzdy a odstupného podľa ustanovenia § 214 Trestného zákona medzi trestné činy, ktorých trestné stíhanie spadá do dispozície poškodeného v prípadoch, keď osoba poškodeného je zamestnancom u svojej blízkej osoby, voči ktorej by mal poškodený ako svedok právo odoprieť výpoveď. Ďalej sme toho názoru, že spomedzi majetkových trestných činov obdobne ako v prípade podvodu podľa ustanovenia

§ 221 Trestného zákona, by poškodený mal mať možnosť disponovať trestným stíhaním aj v prípade niektorých z tzv. špeciálnych druhov podvodu, a to minimálne v prípade úverového podvodu podľa ustanovenia § 222 Trestného zákona. Z hľadiska konštrukcie skutkovej podstaty úverového podvodu podľa ustanovenia § 222 ods. 1 Trestného zákona¹⁸ totiž máme za to, že v každodennej právnej praxi nemusia byť až tak ojedinelé prípady, kedy páchatel' tohto trestného činu uvedie do omylu v otázke splnenia podmienok na poskytnutie úveru alebo na splácanie úveru svoju blízku osobu, ktorej svojim konaním spôsobí určitú škodu.

Za určitý legislatívny nedostatok s možnými významnými aplikačnými dôsledkami je možné hodnotiť zaradenie trestného činu krivého obvinenia podľa ustanovenia § 345 Trestného zákona do taxatívneho výpočtu trestných činov v ustanovení § 211 ods. 1 Trestného poriadku. Uvedené tvrdenie je možné prakticky demonštrovať na nasledovnom prípade. Zákonodarca, pravdepodobne z dôvodu pomerne vysokej spoločenskej závažnosti, medzi trestné činy podliehajúce dispozičnému oprávneniu poškodeného nezaradil trestný čin nebezpečného vyhrážania podľa ustanovenia § 360 Trestného zákona. Pre ilustráciu uvedieme prípad, kedy osoba poškodeného nedisponujúca súhlasom s trestným stíhaním pri trestnom čine nebezpečného vyhrážania podľa ustanovenia § 360 Trestného zákona, pri ktorom páchatel' je osoba, voči ktorej by mal poškodený ako svedok právo odopriet' výpoveď, v priebehu vyšetrovania zmenou obsahu svojej výpovede zmení celkovú materiálnu dôkaznú situáciu spôsobom, ktorým sa pokúša docieľiť zastavenie trestného stíhania svojej blízkej osoby, ku ktorému v konečnom dôsledku podľa ustanovenia § 215 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku aj reálne dôjde. Túto osobu by však rešpektujúc vyššie uvedenú zásadu legality mali orgány činné v trestnom konaní začať stíhať pre trestný čin krivého obvinenia podľa ustanovenia § 345 Trestného zákona, na čo im však osoba poškodeného týmto trestným činom neudelí súhlas s trestným stíhaním, pričom jej súhlas sa obligatórne vyžaduje, keďže v prípade tohto trestného činu poškodený disponuje trestným stíhaním podľa príslušných ustanovení týkajúcich sa súhlasu poškodeného. Uvedeným spôsobom tak tieto blízke osoby vedia prakticky disponovať trestným stíhaním aj v prípade trestného činu nebezpečného vyhrážania podľa ustanovenia § 360 Trestného zákona (a taktiež ďalších trestných činov, ktoré nepodliehajú súhlasu poškodeného s trestným stíhaním, a pri ktorých je spravidla jediným usvedčujúcim dôkazom výpoveď svedka – poškodeného – pozn. autora), a to bez významných negatívnych dôsledkov obchádzajúc ustanovenia § 211 ods. 1 Trestného zákona, pričom však také ich konanie nie je možné žiadnym spôsobom postihnúť, respektíve sankcionovať.

---

¹⁸ Podľa ustanovenia § 222 ods. 1 Trestného zákona: „Kto vyláka od iného úver alebo zabezpečenie úveru tým, že ho uvedie do omylu v otázke splnenia podmienok na poskytnutie úveru alebo na splácanie úveru, a tak mu spôsobí malú škodu, potrestá sa odňatím slobody na jeden rok až päť rokov“.

Procesné podmienky uplatňovania súhlasu poškodeného s trestným stíhaním – vybrané interpretačné a aplikačné problémy

Procesné podmienky uplatňovania súhlasu s trestným stíhaním pôsobia vo vzťahu k vyššie uvedeným hmotnoprávnym podmienkam komplementárne, avšak najmä kumulatívne. Zjednodušene možno uviesť, že izolované naplnenie hmotnoprávných, respektíve procesnoprávných podmienok aplikácie inštitútu súhlasu poškodeného v aplikačnej praxi nemôže za žiadnych okolností viesť k neprípustnosti trestného stíhania podľa ustanovenia § 9 ods. 1 písm. f) Trestného poriadku. Kým hmotnoprávne podmienky súhlasu poškodeného s trestným stíhaním sú obsiahnuté v ustanovení § 211 Trestného poriadku, procesné podmienky aplikácie predmetného inštitútu sú obsahom ustanovení § 211 a § 212 Trestného poriadku.

Podľa ustanovenia § 212 Trestného poriadku môže poškodený oznámiť udelenie, respektíve neudelenie súhlasu s trestným stíhaním orgánom činným v trestnom konaní buď písomne alebo ústne do zápisnice¹⁹. Už udelený súhlas s trestným stíhaním môže poškodený výslovným vyhlásením (taktiež písomne, ústne do zápisnice o procesnom úkone, avšak aj inou formou, ktorú pripúšťa ustanovenie § 62 ods. 1 Trestného poriadku – pozn. autora) vziať kedykoľvek späť, a to až dovtedy, kým sa odvolací súd odoberie na záverečnú poradu. Súhlas poškodeného s trestným stíhaním, ktorý bol výslovne odopretý alebo vzatý späť možno znovu udeliť, iba ak z okolností prípadu je zrejmé, že odopretie súhlasu alebo späťvzatie súhlasu bolo vykonané v tiesni pod vplyvom vyhrážky, nátlaku, odkázanosti alebo podriadenosti. Ak je z okolností prípadu nesporné, že súhlas poškodeného nebol daný alebo znovu udelený iba preto, že poškodený je v tiesni, je mu vyhrázané, je pod nátlakom, v závislosti alebo podriadenosti, má sa za to, že súhlas bol udelený, pričom o prípustnosti znovu udelenia súhlasu alebo existencii spomínaných okolností rozhodne ten orgán činný v trestnom konaní alebo súd, ktorý vo veci koná. Všetky procesné podmienky týkajúce sa súhlasu poškodeného uvedené v ustanovení § 212 Trestného poriadku je však možné realizovať, respektíve aplikovať iba pri existencii tzv. základnej procesnej podmienky predmetného inštitútu.

Základná procesná podmienka uplatnenia dispozičného práva poškodeného s trestným stíhaním je pritom vymedzená v ustanovení § 211 ods. 1 Trestného poriadku spôsobom, že poškodený je oprávnený udeliť súhlas pre trestné stíhanie niektorého z taxatívne vymedzených trestných činov výlučne proti tomu, kto je vo vzťahu

---

¹⁹ Podľa ustanovenia § 62 ods. 1 Trestného poriadku však podanie možno urobiť: „písomne, ústne do zápisnice, telegraficky, telefaxom, elektronickými prostriedkami podpísané so zaručeným elektronickým podpisom podľa osobitného zákona alebo bez zaručeného elektronického podpisu. Podanie urobené telegraficky, telefaxom alebo elektronickými prostriedkami bez zaručeného elektronického podpisu treba potvrdiť písomne alebo ústne do zápisnice do troch pracovných dní, inak sa o podaní nekoná“. Na základe citovaného ustanovenia Trestného poriadku máme za to, že udelenie, respektíve neudelenie súhlasu poškodeného s trestným stíhaním možno zákonne uskutočniť taktiež niektorou inou zmiernenou formou.

hu k nemu osobou, voči ktorej by mal ako svedok právo odoprieť výpoveď²⁰. Podľa ustanovenia § 130 ods. 1 Trestného poriadku vo vzťahu k obvinenému má svedok právo odoprieť výpoveď, ak je „príbuzný obvineného v priamom rade, jeho súrodenec, osvojiteľ, osvojenec, manžel a druh“, avšak ustanovenie nasledujúceho odseku vo vzťahu k osobám, ktorým by svedok svojou výpoveďou mohol spôsobiť nebezpečenstvo trestného stíhania zaraďuje taktiež iné osoby „v rodinnom alebo obdobnom pomere, ktorých ujmu by právom pociťoval ako vlastnú ujmu“, pričom svedok je napokon oprávnený odoprieť výpoveď aj „ak by výpoveďou porušil spovedné tajomstvo alebo tajomstvo informácie, ktorá mu bola zverená ústne alebo písomne pod podmienkou mlčanlivosti ako osobe poverenej pastoračnou starostlivosťou“.

Na základe uvedeného možno osoby, voči ktorým má svedok právo odoprieť výpoveď, a teda v načrtnutých súvislostiach právo disponovať s trestným stíhaním, rozdeliť do dvoch základných skupín. Prvou skupinou sú osoby blízke vo vzťahu k poškodenému z dôvodu, že sa jedná o príbuzného poškodeného v priamom rade, súrodence poškodeného, osvojiteľa poškodeného, osvojenca poškodeného, manžela poškodeného, druhu poškodeného, a taktiež osoby v rodinnom alebo inom obdobnom pomere k poškodenému, ktorej ujmu by tento právom pociťoval ako ujmu vlastnú. Druhou skupinou osôb sú osoby, voči ktorým má poškodený ako svedok právo odoprieť výpoveď nie z dôvodu ich blízkeho rodinného alebo iného obdobného vzťahu, ale z dôvodu, že by svojou výpoveďou porušil spovedné tajomstvo alebo tajomstvo informácie, ktorá mu bola zverená ústne alebo písomne pod podmienkou mlčanlivosti ako osobe poverenej pastoračnou starostlivosťou.

Najzávažnejším interpretačným a aplikačným problémom týkajúcim sa procesných podmienok súhlasu poškodeného s trestným stíhaním je podľa nášho názoru zodpovedanie otázky, či takýmto súhlasom disponuje len poškodený, ktorý je fyzickou osobou alebo aj poškodený, ktorý je právnickou osobou. Jednotlivé názory predstaviteľov právnej vedy sa v uvedenom smere taktiež rozchádzajú. Kým podľa názoru niektorých právnych teoretikov disponuje súhlasom poškodeného s trestným stíhaním iba fyzická osoba poškodeného²¹, iní autori vzhliadajú možnosť disponovania trestným stíhaním taktiež v prípadoch poškodených právnických osôb²². Nepochybným ostáva, že poškodeným trestným činom podľa legálnej definície poškodeného vymedzenej v ustanovení § 46 ods. 1 Trestného poriadku môže byť tak fyzická osoba, právnická osoba, ako aj štát.

Argument, podľa ktorého by súhlasom poškodeného mala disponovať aj poškodená právnická osoba vyplýva z ustanovenia § 211 ods. 2 Trestného poriadku, podľa ktorého sa inštitút súhlasu poškodeného s trestným stíhaním nepoužije, ak takým činom bola spôsobená smrť alebo poškodeným je štát, obec, vyšší územný celok, právnická osoba s majetkovou účasťou štátu alebo právnická osoba, ktorá hospodári

²⁰ Bližšie pozri: K. Jurišová, *Poškodený v predsúdnom konaní*, Praha 2017, s. 75 a nasl., a taktiež J. Jelínek, *Trestní stíhání se souhlasem poškozeného*, s. 11 a nasl.

²¹ Bližšie pozri: J. Čentěš et. al., *Trestný poriadok. Veľký komentár*, Bratislava 2014, s. 441.

²² Bližšie pozri: K. Jurišová, *Poškodený v predsúdnom...*, s. 72.

s verejnými financiami. *Argumentum a contrario* k citovanému ustanoveniu Trestného poriadku je podľa nášho názoru aj bez ďalšieho možné ustáliť, že súhlasom poškodeného disponuje aj právnická osoba poškodeného, keďže zákonodarca medzi explicitný výpočet negatívnych podmienok aplikácie predmetného inštitútu právnické osoby zaraďuje. V uvedenom smere však aplikačná prax nie je jednotná, kým niektoré súdne rozhodnutia priznávajú právo disponovať s trestným stíhaním aj poškodenému, ktorý je právnickou osobou²³, judikatúra iných súdov však takýto výklad ustanovenia § 211 Trestného poriadku nepripúšťa²⁴.

V načrtnutom smere nie je však možné použiť komparatívnu metódu výkladu práva porovnaním slovenskej právnej úpravy so susednou Českou republikou, a to z dôvodu, že v ustanovení § 163 a § 163a českého zákona č. 141/1961 Zb. o trestním řízení soudním (trestní řád) v znení neskorších predpisov neustanovuje negatívne vymedzenie možnosti dispozície s trestným stíhaním, ktoré by bolo zhodné s ustanovením § 211 ods. 2 Trestného poriadku. Podľa ustanovenia § 163a ods. 1 českého zákona č. 141/1961 Zb. o trestním řízení soudním (trestní řád) v znení neskorších predpisov: „Souhlasu poškozeného s trestním stíháním pro některý z trestných činů uvedených v § 163 odst. 1 není třeba, pokud a) byla takovým činem způsobena smrt, b) poškozený není schopen dát souhlas pro duševní chorobu nebo poruchu, pro kterou byla jeho svéprávnost omezena, c) poškozeným je osoba mladší 15 let, d) z okolností je zřejmé, že souhlas nebyl dán nebo byl vzat zpět v tísní vyvolané výhrůzkami, nátlakem, závislostí nebo podřízeností“.

Záver

Záverom je možné konštatovať, že napriek necelým tridsiatim rokom účinnosti inštitútu súhlasu poškodeného s trestným stíhaním v právnom poriadku Slovenskej republiky tento inštitút sprevádzajú až do súčasnej doby niektoré legislatívne, interpretačné a aplikačné problémy, ktoré sme sa v predložennom článku pokúšali načrtnúť a podrobiť bližšej analýze. I keď v laickej verejnosti stále prevláda nesprávny názor, podľa ktorého možno podané trestné oznámenie vziať späť, a tým doceliť zastavenie trestného stíhania, odborná verejnosť si je vedomá skutočnosti, že obdobné účinky je možné dosiahnuť práve neudelením alebo späťvzatím súhlasu poškodeného s trestným stíhaním, a tým doceliť neprípustnosť trestného stíhania, čím dochádza k prelomeniu zásady oficiality a zásady legality, avšak len po splnení hmotnoprávnych a procesných podmienok normatívne vymedzených v ustanovení § 211 a § 212 Trestného poriadku.

²³ Uznesenie Krajského súdu v Bratislave vydané pod sp.zn. 4To/124/2018 zo dňa 14.02.2019.

²⁴ Rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica vydaný pod sp. zn. 4Tk 1/2016 zo dňa 2.11.2016 v spojení s Uznesením senátu Krajského súdu v Banskej Bystrici vydaný pod sp.zn. 4To/29/2017 zo dňa 17.05.2017.

Prelomenie zásady oficiality a zásady legality prostredníctvom neudelenia alebo späťvzatia súhlasu poškodeného s trestným stíhaním v oblasti verejného práva nepochybne predstavuje významný súkromnoprávny prvok, ktorý je možné označiť za jednoznačný aspekt privatizácie trestného práva, ktorej svedkami sme aj v podmienkach Slovenskej republiky v ostatných rokoch a desaťročiach. Zakotvenie zásady ochrany práv poškodeného do ustanovenia § 2 ods. 21 Trestného poriadku medzi ostatné základné zásady trestného konania zákonom č. 274/2017 Z.z. o obetiach trestných činov a o zmene a doplnení niektorých zákonov je iba explicitným vyjadrením naznačených úvah.

Z pohľadu hmotnoprávnych podmienok dispozičného oprávnenia poškodeného podľa ustanovenia § 211 ods. 1 Trestného poriadku je možné pozitívne hodnotiť, že zakotvenie ďalších šiestich trestných činov do taxatívneho výpočtu predmetného ustanovenia zákonom č. 214/2019 Z.z. je určitým výrazom skutočnosti, že slovenský zákonodarca sa aj v ostatnom období zaoberá aktívnym posilňovaním procesného postavenia poškodeného nielen v rovine zákonnej ochrany jeho procesných práv, na ktorých môže byť v priebehu trestného konania dotknutý, ale tiež v rovine posilňovania jeho oprávnení týkajúcich sa dispozície s konkrétnym trestným stíhaním. *De lege ferenda* je však potrebné doplniť a aspoň na určitý čas uzavrieť taxatívny výpočet trestných činov podliehajúcich súhlasu poškodeného s ich stíhaním. Uvedené je však možné iba po dôkladnej hĺbkovej analýze osobitnej časti Trestného zákona spôsobom, ktoré skutkové podstaty trestných činov zodpovedajú úmyslu, ktorý sledoval zákonodarca prijatím pôvodného ustanovenia zakotvujúceho inštitút súhlasu poškodeného s trestným stíhaním do zákona č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom (trestný poriadok) v znení neskorších predpisov prostredníctvom zákona č. 178/1990 Zb.

Rovnako je *de lege ferenda* namieste precizovať zákonné ustanovenie § 211 ods. 1 Trestného poriadku spôsobom, ktorý ustáli explicitnú možnosť dispozície s trestným stíhaním taktiež v prípade poškodených právnických osôb, čím by sa zároveň zabezpečila vnútorná nerozpornosť predmetného ustanovenia s ustanovením § 211 ods. 2 Trestného poriadku. Do času, kým sa tak stane, je však z dôvodu zachovania právnej istoty minimálne žiaduce, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky prostredníctvom svojej právomoci vyplývajúcej mu z ustanovenia § 21 ods. 3 písm. b) zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov zjednotil súčasnú protichodnú rozhodovaciu prax nižších súdov prostredníctvom zjednocujúceho stanoviska k výkladu ustanovenia § 211 ods. 1 Trestného poriadku.

Bibliografia

- Čentěš J. et. al., *Trestný poriadok. Veľký komentár*, Bratislava 2014.
Dôvodová správa k Trestnému poriadku prístupná na: <https://www.epi.sk/dovodova-sprava/Dovo-dova-sprava-k-zakonu-c-301-2005-Z-z.htm> (28.10.2019).

Dôvodová správa k zákonu č. 214/2019 Z.z. prístupná na: <https://www.nrsr.sk/web/Dynamic/DocumentPreview.aspx?DocID=465795> (28.10.2019).

Ivor J., Polák P., Záhora J., *Trestné právo procesné I*, Bratislava 2017.

Jelínek J., *Trestní stíhaní se souhlasem poškozeného* [in:] *Poškozený trestným činom a obeť trestných činov, možnosti posilňovania ich procesných oprávnení*, ed. S. Romža, Košice 2018.

Jelínek J., Trestní stíhaní se souhlasem poškozeného – bilance a perspektivy, „Kriminalistika“ 1996, č. 4.

Jurišová K., *Poškozený v predsúdnom konaní*, Praha 2017.

Kurilovská L., *Základné zásady trestného konania. Účel a základná limitácia*, Šamorín 2013.

Olej J., Romža S., Čopko P. a kol., *Trestné právo procesné*, Košice 2013.

Pípek J., *Oficiální nebo dalekosáhle privatizované trestní řízení*, „Právník“ 2000, č. 12.

Rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica vydaný pod sp. zn. 4Tk 1/2016 zo dňa 2.11.2016 v spojení s Uznesením senátu Krajského súdu v Banskej Bystrici vydaný pod sp.zn. 4To/29/2017 zo dňa 17.05.2017.

Šamal P. et. al., *Trestní řád II. § 157–314s. Komentář*, Praha 2013.

Uznesenie Krajského súdu v Bratislave vydané pod sp.zn. 4To/124/2018 zo dňa 14.02.2019.

UDZIELENIE LUB WYCOFANIE ZGODY DOTYCZĄCEJ POSTĘPOWAŃ KARNYCH – PRYWATNE NARUSZENIE ZASAD PRAWA

Streszczenie

W artykule autor zajmuje się instytucją wyrażenia zgody przez osobę poszkodowaną na wszczęcie postępowania karnego w Republice Słowackiej. Po wstępnym wprowadzeniu do tematu autor zajmuje się historycznymi aspektami udzielenia zgody osoby pokrzywdzonej na postępowanie karne. Następnie przechodzi do merytorycznych i proceduralnych warunków jej stosowania, koncentrując się głównie na problemach prawnych, aplikacyjnych i interpretacyjnych wynikających z praktyki prawnej. W związku z tym przedstawione są także wnioski *de lege ferenda*.

Słowa kluczowe: zgoda poszkodowanego, zaprzeczenie, oskarżony, poszkodowany, osoby bliskie

GRANTING OR WITHDRAWING CONSENT CONCERNING CRIMINAL PROCEEDINGS – PRIVATE INFRINGEMENT OF THE RULES OF LAW

Summary

In the article the author deals with the institute of consent of the injured person, which undoubtedly represents a certain private aspect concerning criminal proceedings in the Slovak Republic. In the introduction, the author deals with some of the criminal-law context of the institute. Subsequently, through the historical legal aspects of the injured person's consent to criminal prosecution, the author moves to the substantive and procedural conditions for its application, focusing mainly on legislative, application and interpretation problems brought by legal practice. Consequently, possible *de lege ferenda* solutions are also offered.

Keywords: consent of the injured person, denial, accused person, injured person, persons close in relation